

ГОГОЛІВСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ – ФЛАГМАН ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

21 травня 2010 року за результатами опитування державних установ і громадських організацій Ніжинський державний університет імені М.Гоголя став лауреатом Всеукраїнської Громадської акції «Флагмани освіти і науки України». Цього дня у Києві, в Українському домі ректору університету професору Бойку О.Д. були вручені диплом лауреата «За визначний внесок у наукову та освітню сферу державного будівництва України, за вагомий внесок у розвиток іміджу освіти і науки України» та символічну нагороду - статуетку «Золота сова». Крім того, Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя внесено до довідкового видання «Флагмани освіти і науки України», у якому представлені освітянські та наукові установи, визнані у 2010 р. кращими представниками в галузі.

Лауреатами цієї престижної акції в 2010 р. став 21 вуз України (13 з них є національними). З огляду на це, надзвичайно приємно, що Ніжинський державний університет імені Миколи Гоголя зайняв почесне та достойне місце поряд з провідними вузами освіти та науки. Особливо приємно, що престижну нагороду наш рідний вуз отримав саме тоді, коли йому виповнюється 205 років.

ПРОЛУНАВ ОСТАННІЙ ДЗВІНОК...

Наприкінці травня випускники усіх факультетів Гоголівського вузу відзначають Свято останнього дзвоника. Не став винятком і наш факультет, філологічний. 25 травня актовий зал нового корпусу наповнений веселими посмішками та сонячною атмосферою. Море радості можна побачити в очах випускників, коли в численній юрбі вони відшукують поглядом своїх одногрупників, друзів, улюблених викладачів.

Важко усвідомлювати, що ось і пройшло п'ять років. Довгих-довгих п'ять років, які тепер здаються хвилиною. Вони швидко пролетіли іменними аудиторіями і читальними залами, широкими коридорами старого корпусу та білими обрисами університету, вічними і незабутніми, як вічне покликання вчитися і вчити, працюю і старанням пробивати світлу дорогу в майбутнє. Але пролетіли не безслідно, а залишили світлі спогади про однокурсників і викладачів, про недоспані ночі та студентські весни, цікаві лекції та складні екзамени.

Концертна програма наповнена привітаннями для кожного випускника. Лунають жартівливі випадки із студентського життя та теплі слова про університет. Зі словами вдячності звертаємося до наших любих викладачів. Ви не просто читали нам лекції та приймали екзамени, а, як весняне сонечко захищає ніжний цвіт навіть від легенького подиху вітру, щоб не осипався, щоб визріли плоди, щоб був гарний урожай, плекали в нас любов до рідної мови та слова, допомагали розвивати та удосконалювати наші здібності. Звичайно, удосконаленню меж немає, але завдяки вам у нас є міцний теоретичний ґрунт під ногами.

Весна буяє цвітом, а серця випускників квітнуть радістю і мріями, планами на майбутнє і трепетним сумом за минулим. Пропливають перед очима уривки студентського життя : вступні екзамени, перший курс і перша сесія, літня практика на теплому березі моря та слова «наш учитель», промовлені уже твоїм учнями.

Ми стоїмо на порозі нового життя, перед нами відкрито браму у світ професійного становлення та самореалізації. Хтось віддасть своє серце дітям, виховуватиме в них людяність та навчатиме. Хтось працюватиме журналістом, а хтось піде науковою дорогою... Але де б ми не були, мереживо життєвих доріг завжди зводитиме нас до рідного Ніжинського університету – цілого всесвіту знань, осередку нашої юності.

Хочеться розправити крила і злетіти. Нехай на нашому шляху ніколи не зустрічаються грози і дощі, а тільки іноді легенькі хмаринки роздумів.

Сонячної дороги і високого злету вам, випускники!

Юлія Савела, випускниця філологічного факультету

Науковець, колега, педагог

13-15 травня 2010 р. на кафедрі хімії відбулася Міжнародна науково-практична конференція «Координаційні сполуки: синтез і властивості», присвячена пам'яті член-кореспондента НАН України, професора Г.О.Ковтуна. У її роботі взяли участь представники провідних науково-дослідних інститутів НАН України та вищих навчальних закладів України, Білорусі та Росії. Під час роботи конференції було обговорено близько 30 доповідей. Значна кількість виступів була представлена аспірантами та магістрантами. Наукова дискусія засвідчила актуальність та перспективність тематики конференції. Декан хімічного факультету Чернівецького національного університету ім.Ю.Федьковича, академік Олександр Лявинець зазначив у своєму виступі, що проведена конференція має бути систематичною, оскільки дозволяє обговорювати дослідження в такій перспективній галузі, як хімія координаційних сполук. Дані речовини знаходять широке застосування не лише в нафтохімії, але і в сільському господарстві, медицині, біології тощо.

Григорій Ковтун, працюючи на посаді професора кафедри хімії НДУ імені Миколи Гоголя, сформував не лише науковий напрямок дослідження кафедри хімії, але і сприяв створенню цілої наукової школи, яка розвивається і сьогодні під керівництвом зав.кафедри хімії професора Володимира Володимировича Суховєєва. За участі Григорія Олександровича на кафедрі захищено одну докторську та дві кандидатські дисертації, багато дипломних та магістерських робіт.

Випускники гідно продовжують займатися науковою діяльністю як у межах нашого вузу, так і в провідних наукових установах.

В ухвалі Міжнародної науково-практичної конференції було відзначено, що наступну конференцію необхідно провести у 2013 році на базі Інституту біоорганічної хімії та нафтохімії НАН України до 65 річниці з дня народження Ковтуна Григорія Олександровича.

Олег Москаленко, доцент кафедри хімії

НАУКОВА РОБОТА БІБЛІОТЕКИ

Як наукова установа університету бібліотека здійснює дослідницьку роботу, яка особливо активізувалася до 190-річчя заснування університетської книгозбірні. Наукова діяльність спрямована на вивчення, розкриття, введення в науковий обіг рідкісного і цінного фонду та іменних колекцій, які формувалися протягом майже двох століть і мають історичну, духовну, культурну та наукову цінність.

Завідувачем музею Рідкісної книги О.С.Морозовим та співробітниками відділу книгозберігання здійснено перегляд бібліотечного фонду з метою відбору рідкісних та цінних видань. У результаті ретельної та копіткої роботи створено інформаційну базу книжкових пам'яток бібліотеки. Це дало змогу розгорнути дослідження та наукове опрацювання стародруків. У 2010 році започатковано проект – серію «Книжкові пам'ятки у фондовому зібранні бібліотеки Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя». У рамках проекту планується видання низки бібліографічних покажчиків та каталогів із книжкової скарбниці бібліотеки. Здійснюється реконструкція та відтворення іменних колекцій, які «розсіяні» у фонді. Важливим результатом науково-дослідницької праці став вихід у світ двох каталогів стародруків.

Зацікавила науковців університету та бібліотеки колекція «Polonica» Варшавського університету. Перша спроба її опису була здійснена І.Костенком та Г.Тимбровською 2002 року. Досліджував також ці раритети викладач кафедри всесвітньої історії університету М.В.Потапенко. З-під його пера вийшли дві статті (2006 р., 2007 р.), що розкривають зміст колекції «Polonica».

За фінансового сприяння Посольства Республіки Польща в Україні та Ніжинської культурно-просвітницької спілки громадян польського походження «Астер» побачив світ каталог «Стародруки XVI-першої половини XVIII ст. з колекції «Polonica» бібліотеки Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя» (Ніжин: Гідромакс, 2010). Каталог містить 212 бібліографічних описів раритетних видань польською та латинською мовами релігійного, історичного, актово-юридичного спрямування, художньо-публіцистичні твори, а також життєписи та генеалогії.

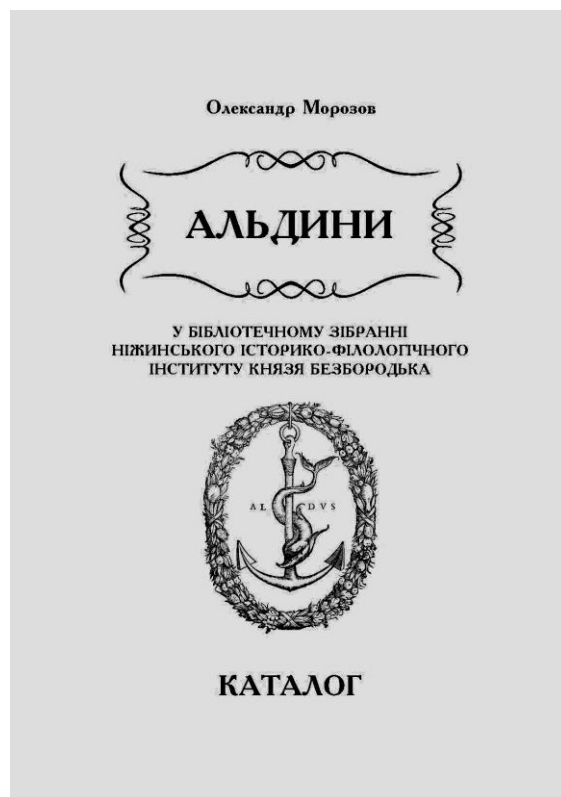
Велику цінність мають історичні хроніки. Так, бібліотека університету володіє двома раритетним виданням (1578 р., 1611 р.) праці О.Гваньїні «Kronica Sarmacyeу Eуropskieу». Праця відомого італійця, крім польських історичних хронік, містить історію українських та білоруських земель, що на той час входили до складу Речі Посполитої. Багато відомостей вміщено з історії Волині, Галичини, Поділля. Великий інтерес для дослідників історії України представляє видання «Dzieie w Koronie Polskieу...» Лукаша Горніцького (Краків, 1637), в якому поряд з історією Польщі подається історія західноукраїнських земель (Волині, Галичини, Поділля). Зацікавить читачів як книжкова пам'ятка видання творів «українського Демосфена» Станіслава Оріховського – видатного гуманіста. Зміст усіх його творів – ідея оновлення держави і церкви, що написані у формі порад для державних діячів.

Історію книговидання на західноукраїнських землях розкривають 5 примірників книг польською мовою (1630-1747 рр.), виданих у Львові різними видавцями та друкарнями.

Каталог супроводжується ґрунтовною передмовою М.Потапенка та О.Морозова. Науково-бібліографічний апарат, що складається з Абеткового покажчика стародруків, Хронологічного, Географічного, покажчика друкарів та друкарень, Іменного, дозволить користувачеві зорієнтуватися у поданому матеріалі та одержати значний обсяг додаткової інформації про колекцію. Альбом ілюстрацій містить фотосвітлини кращих раритетів колекції.

До 190-річного ювілею бібліотеки побачив світ каталог «Альдини у бібліотечному зібранні Ніжинського Історико-філологічного інституту князя Безбородька» (Ніжин, 2010), до якого увійшло 7 видань книговидавців із знаменитого італійського видавничого дому Альдів (Альда Мануція та його нащадків). Ці пам'ятки друку – перлини з фондів бібліотеки, мають історико-культурну значущість світового рівня. Упорядником каталогу, завідувачем музею Рідкісної книги О.С.Морозовим, ретельно, на науковому рівні опрацьовані венеціанські друки XVI ст., відзначені особливості кожного примірника, подано фотосвітлини.

Людмила Литвиненко, головний бібліотекар

Мости братерства

Ім'я відомого сина білоруського народу, вихованця Ніжинського історико-філологічного інституту, доктора філології, професора, академіка Юхима Федоровича Карського добре знає в науковому світі. Фундатор білоруського мовознавства, ректор Варшавського університету, редактор «Русского филологического вестника» він багато зусиль доклав, щоб світ пізнав красу слов'янських мов – білоруської, української, російської. Нинішнього року виповнюється 150 років від дня народження відомого європейського вченого. На XII Міжнародні Карські читання на батьківщину вченого, до Гродненського державного університету імені Янки Купали (Білорусь) з'їхалося більше як сімдесят вчених з Росії, України, Польщі, Словаччини, Італії, Білорусі...

Тепло вітало наукове зібрання делегацію Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя, вчених з «alma mater» академіка Карського. Із вітальним словом до конференції від імені професорсько-викладацького та студентського колективів Гоголівського університету звернувся декан філологічного факультету Забарний О.В. Він передав колегам у дарунок вишивані українські рушники, а також виступив з доповіддю «Ю.Карський та Т.Шевченко». На пленарному засіданні з доповіддю виступила доцент кафедри російської мови НДУ А.С.Біла. одним із керівників секції «Актуальні проблеми філології» була доцент В.М.Бережняк. У цілому на науковій конференції було заслухано п'ять наукових повідомлень ніжинських вчених.

Учасники конференції відвідали батьківщину відомого мовознавця село Лаша, а також побували в місцевому агро містечку. За три дні наукового зібрання було обговорено багато проблем, проведено кілька цікавих екскурсій, прийнято відповідні резолюції.

Прощаючись, вчені домовилися зустрітися у Ніжині в жовтні нинішнього року на відкритті іменної аудиторії Ю.Ф.Карського.

Лесь Таращанський

«Ніжинський Санкт-Петербург»

27 травня 2010 року відбувся другий етап X Міжнародного наукового семінару «Діалог культур. Україна і Росія: Ніжинський Санкт-Петербург».

Семінар відбувся у стінах Бібліотеки Академії наук Росії в Санкт-Петербурзі. На семінарі були присутні директор цієї бібліотеки В.Леонов, Генеральний Консул України в Санкт-Петербурзі Н.В.Прокопович, організатор семінару кандидат філософських наук, доцент Т.М.Лебединська, ректор Ніжинського державного університету доктор політичних наук, професор О.Д.Бойко, завідувач відділу мови Національного науково-дослідного інституту українознавства МОН України кандидат філологічних наук, доцент А.Ю.Пономаренко.

У рамках цього семінару ректор НДУ імені Миколи Гоголя О.Д.Бойко зустрівся з представниками ректорату Санкт-Петербурзького державного університету з приводу подальшої співпраці між нашими вишами.

28 травня в Олександрівській Лаврі відбулася панахида по засновнику Ніжинської вищої школи Олександрі Безбородьку, яку відправив сам настоятель Лаври.

Цього ж дня делегація з Ніжина відвідала Смоленське кладовище та поклала квіти на місце першого поховання Тараса Шевченка.

29 травня були проведені урочисті заходи на вулиці Ніжинській у Виборзькому районі Санкт-Петербурга, де ніжинцями були висаджені дерева на згадку про наше славетне місто.

Ця поїздка відбулася завдяки голові громадського руху «Спадщина» Олександрі Павловичу Близнюку та Тетяні Миколаївні Лебединській, які всебічно сприяли візиту делегації з Ніжина.

Сподіваємося, що проект «Ніжин-Санкт-Петербург: люди та долі», започаткований Центром гуманітарної співпраці з українською діаспорою Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя, матиме успішне продовження та зміцнить зв'язки між нашими містами.

6 червня – День журналіста України

Нові горизонти творчості

У сонячні червневі дні відзначають своє професійне свято журналісти України. У тисячних лавах Національної спілки журналістів України і сотні вихованців Ніжинської вищої школи. Добре відомі читачам нашої держави імена Заслужених журналістів України Віталія Пригоровського, Петра Громового, Олексія Нестеренка, Володимира Сапона, Олександра Безпалого... і цей перелік можна продовжувати. Щоденно тисячі жителів Чернігівщини зустрічаються на екранах своїх телевізорів з Тетяною Миргородською та Олексієм Масловим, а вранці їх будить голос радіо журналістів Віктора Попка та Людмили Сірої. Щиро їх усіх вітаємо зі святом.

Ось уже десять років у Центрі суміжних професій Гоголівського університету діє факультет журналістики. Майже сотня закоханих у слово студентів пройшли у ньому гартування. Серед випускників факультету молоді журналісти Наталка Герасименко, Олена Лазун, Ольга Конопацька, Марина Забіян, Аліна Долинець, літературні редактори Тетяна Загній та Вікторія Устименко. Викладають на факультеті досвідчені у своїй справі педагоги,

члени Національної спілки журналістів України Тетяна Сидоренко та Олександр Забарний; кандидат філологічних наук, доцент Надія Пасік та ін. Слова вітання хай линуть і до них.

А сьогодні ми надаємо газетні шпальти наймолодшим – тим, хто лише робить перші кроки теренами журналістики. Отож, слово слухачам першого курсу спеціальності «журналістика» ЦСП...

Викладач очима студента

Стою перед дверима кафедри соціальної педагогіки та соціальної роботи, серце охоплене хвилюванням, адже через декілька хвилин я буду брати інтерв'ю у свого улюбленого викладача, доцента кафедри соціальної педагогіки та соціальної роботи Володченко Жанни Михайлівни. Легенько стукаю, заходжу. Жанна Михайлівна сидить, задумлива, на своєму місці, очі іскряться весняним теплом.

– Добрий день (*звертаюся до неї*). Чи можна поставити Вам кілька запитань?

Вмить обличчя Жанни Михайлівни стало серйозним, зосередженим, лише очі виражали все те ж тепло.

– Так, звичайно.

– Вам подобається цьогорічна весна? З чим вона у Вас асоціюється?

– (*задумалась*) Подобається. Асоціюється, напевне, з початком життя, коли після зими все пробуджується, оживає.

– Що Ви найбільше цінуєте в людях?

– Найбільше? Відкритість, щирість, чесність, вірність.

– Ви завжди так елегантно виглядаєте. Чи відповідає Ваш образ тому ідеалу жіночності, який у Вас сформувався?

– (*усміхається*) У більшості випадків мій образ відповідає внутрішньому стану. Якщо почуваю себе неспокійно, то одягаю щось темне, непомітне, щоб «закритися» від сторонніх. А коли настрої гарний, піднесений, то вдягаю щось яскраве.

– Ви справляєте враження сильної жінки. Чи є такі ситуації, в яких Ви відчуваєте себе слабкою?

– Звичайно, відчуваю, але я намагаюся не дозволяти собі відчувати слабкість, я її переборюю.

– Яке Ваше життєве кредо?

– (*задумалась*) Роби те, що ти повинен і хай буде так, як повинно бути.

– Як Ви вважаєте, якими якостями має володіти справжня жінка?

– Справжня жінка має бути, в першу чергу, жіночною, гуманною, щирою, звичайно, стильною, а іноді – легковажною.

– Чим відрізняється Ваш образ господині, матері від образу викладача, наставника?

– Формою одягу (*сміється*). Узагалі, мабуть, нічим. Стараюся про всіх піклуватися, всіх оберігати, як вдома, так і на роботі.

– Ви часто згадували, що цікавитеся молодіжними субкультурами. Чим викликаний цей інтерес?

– У першу чергу любов'ю до молоді, бажанням її зрозуміти, не втратити довіру, можливо, відкрити щось нове для себе.

– Як на Вашу думку, можна виховати всебічно розвинену особистість?

– Я вважаю, що той ідеал, до якого ми прагнемо, недосяжний. Звичайно, повинна бути поставлена мета, але такого основного способу для виховання всебічно розвиненої особистості немає.

– Жанно Михайлівно, дякую Вам за відвертість. Було дуже приємно з Вами спілкуватися.

– До побачення.

Вийшла я з кафедри в гарному настрої. І на душі ніби легко і радісно, адже поспілкувавшись з такою мудрою і цікавою жінкою, починаєш дивитися на речі іншими очима. Можна сказати, що Жана Михайлівна Володченко – це жінка, з якої хочеться брати приклад.

Інтерв'ю взяла Яна Желіба, слухачка спеціальності «журналістика» ЦСП

«Не навчанням єдиним живе студент...»

Український менталітет можна висловити народною приказкою: «моя хата скраю, нічого не знаю...» Складні умови життя вимагають від студентів перейматися лише власними проблемами. Особливо це помітно серед студентства в перед сесійний і сесійний час, коли йде віна за кожен бал, щоб отримати стипендію, безліч незданих робіт, недоспані ночі. І про те, щоб щось організувати, взяти активну участь і мови немає. Але з будь-якого правила є винятки, і на мою приємність в центрі суміжних процесів я познайомила з напрочуд прекрасною і незвичайною людиною, хорошою колегою, щирим другом – її звать Леся Коробка. Такої активної особистості я ще не зустрічала, вона завжди у справах, її ніде не можна піймати, і диву даєшся: скільки в ній ховається енергії. І от заздалегідь записавшись в чергу, я у Лесі «на прийомі», 9 година вечора, ми сидимо біля її будинку, погода тепла і приємна.

– *Лесю, мені відомо, що ти навчаєшся на історико-юридичному факультеті НДУ, ти староста групи ІІ-32 та голова інформаційного сектору студради факультету, а також навчаєшся в центрі суміжних професій на журналіста. Тому хочу запитати, чому ти пішла на факультет суміжних професій, у тебе і так достатньо велике навантаження?*

– Ще зі школи у мене було дві мрії: стати акторкою або ж стати журналістом. З театральним не склалося, а журналістика потім мені видалася несерйозною професією, але з часом стала помічати, що саме в журналістиці я зможу себе реалізувати.

– *Чи шкодить таке додаткове навантаження, активна участь у житті факультету твоєму навчанню?*

– Звичайно, на війні не без втрат, але я вже звикла... студенти народ витривалий, тому вчуся встигати все, тільки перед сесією завжди не вистачає одної ночі, щоб все як слід підготувати (посміхається).

– *Лесю, з двох обраних тобою спеціальностей, яка з них тобі більше подобається?*

– Протягом цього року сфери моїх уподобань отримали вигляд: історія та право – тому що потрібно і важливо, все ж це мій основний вибір в житті, а журналістика – для душі, саморозвитку, самореалізації.

– *Чи шкодувала ти коли-небудь, що пішла саме в цей вуз, що вибрала саме ці професії, чи хотіла б щось змінити у своєму житті?*

– Враховуючи те, скільки довелося пройти, вивчити, освоїти перш ніж вступити до університету, то були моменти, коли я шкодувала про обраний шлях, проте сьогодні я розумію, що все зробила правильно. А життєвий досвід підказує: «Гарно там, де нас немає!»

– *Побутує думка, що студенти, які багато вчать (а в тебе це дві зміни), які активно займаються громадською діяльністю, не відпочивають. Чи є у тебе вільний час і як ти його проводиш?*

– Звичайно, вільний час є, намагаюся зустрічатися з друзями, якщо це вихідний і є можливість подорожувати, то я її не втрачаю, відвідую знайомих, які живуть у різних куточках України, різноманітні виставки, концерти – це теж намагаюся не пропускати.

– Чим ти цікавишся окрім навчання, що найбільше любиш робити, які маєш інтереси в житті?

– Чітко визначеного захоплення у мене немає, тому окрім навчання я удосконалюю себе як особистість (тепло посміхнулась), тобто вивчаю особливості в'язання, експериментую на кухні та доглядаю за своєю улюбленою домашньою твариною черепашкою Жужою.

– Чи бачиш ти себе сімейною людиною, чи надаєш перевагу кар'єрі?

– Сім'я – це важливо, і навіть обов'язково, але для початку я хочу міцно «стати на ноги» в суспільстві, тому для мене принципово – бути незалежною.

– Яке твоє життєве кредо?

– Усе, що не вбиває, робить нас сильнішими.

– Тобі допомагає хтось у житті, навчанні, громадській роботі? І якщо так, то чим?

– Найважливіша допомога – це моральна підтримка від друзів, рідних, навіть від викладачів (інколи) – шалена. Та мені і непотрібно багато. Часто вистачає лише слів: «Ти зможеш». У цьому велика заслуга моїх батьків, які вчили і вчать мене сьогодні бути самостійною і розраховувати, перш за все, на власні сили.

– Скажи із власного досвіду, наскільки у нас заохочується громадська діяльність серед студентів, чи вона організована за принципом: «хто тягне, того й поганяють»?

– Сьогодні, на мою думку, громадською діяльністю займаються тільки фанати безкорисливої діяльності для суспільства, для них вона стає Невід'ємною частиною життя і, як винагороду, потім отримують різноманітні грамоти та премії. Проте ніхто нікого не змушує: хочеш – працюй, не хочеш – до побачення.

– Ну і на прощання, що б ти могла порадити студентам в організації своєї діяльності так, щоб бути активними і встигати все.

– А студентам бажаю залишатися у будь-якій ситуації самими собою і завжди досягати поставлених цілей, не зважаючи на той тернистий шлях, який до них лежить!!!

Отже, дорогий читачу, маю надію, що ви переконалися в тому, що все в наших руках, не слід шукати причини нашої пасивності в комусь, кожен із нас може бути і гарним студентом, і активним громадським діячем не з примусу, а з власної ініціативи. Немає у світі нічого неможливого, і такі маленькі, енергійні, щирі і розумні люди, як Леся, неодноразово це доводять.

Олена Остапенко, слухачка спеціальності «журналістика» ЦСП

КОЗИРНА ТУЗ

Студентка, комсомолка і просто красуня – це все про неї. Знайомтеся, моя сьогоднішня співрозмовниця – студентка III курсу факультету психології та соціальної роботи Женя Туз.

Наша розмова відбулася перед старим корпусом нашого славного вузу. Не по-весняному тепле сонце зовсім не сприяло серйозному інтерв'ю, що точно підмітив О.В.Забарний, який проходив поруч. Та попри це бесіда вийшла інформаційно й емоційно насиченою.

І: Женю, ти відома у стінах нашого університету (та і за його межами), як досить активна особа. Чи вистачає тобі часу на все те, плануєш?

Ж: Ніколи не розплановую свій робочий день. Не знаю, чому і як, але чомусь завжди встигаю зробити все заплановане, хай навіть іноді й в останню секунду. Напевне, зірки на небі так сходяться.

І: Ти завжди доводиш розпочате до кінця чи іноді зупиняєшся на півдорозі?

Ж: Усі свої справи доводжу завжди до кінця, хоча і не завжди задоволена фінальним результатом.

І: Чим конкретно ти займаєшся зараз та плануєш займатися в найближчому майбутньому?

Ж: Якщо брати до уваги наближення сесії, то зараз я з головою поринула в навчання. Але разом з тим знаходжу час на громадську роботу. Так, наприклад, щорічно беру участь у своєрідному бенефісі нашого факультету «Актрисі-весні». А для себе опановую гру на гітарі, займаюся танцями і хендмейдом, планую навчитися мистецтву орігамі, відео монтажу, а також хотіла б займатися професійно фотографією.

І: Чи хотіла б ти вміти уповільнювати плин часу (або й зовсім зупинити його), щоб мати змогу виконувати все заплановане?

Ж: Ні, не хочу. Але хотіла б, щоб у добі було часу хвилин на десять побільше – на сон його не вистачає просто катастрофічно!

І: Пам'ятаєш, коли вперше тебе «завантажили» громадською роботою?

Ж: У першому класі на святі першого дзвоника читала вірші і приймала коровай від старшокласника. І пішло-поїхало... Наприклад, я була президентом своєї школи і входила в молодіжний парламент рідного міста.

І: Ти виконуєш громадські доручення тому, що тобі так хочеться, але треба?

Ж: Коли чогось не хочеться – я того робити не буду. Все, чим займаюся, мені подобається.

І: Що тобі дає громадська робота?

Ж: Вона дає мені змогу само реалізуватися і самовиразитися, постійно відкривати щось нове.

І: Я помітив, що ти досить вдало поєднуєш у собі два образи: «дівчину-хіппі» та зразкову старанну студентку. Як це тобі вдається?

Ж: До речі, ти вже не перший, хто мені про це каже. Гадаю, що цьому сприяють моя комунікативність, різносторонність, вміння «приміряти» на себе різні соціальні ролі й образи.

І: Скажи, будь ласка, при такому фізичному і моральному навантаженні чи знаходиш ти хоч іноді хвилю для себе улюбленої, коли можна нічого не робити, ну, наприклад, лежати і плювати в стелю?

Ж: Коли в мене є час «для себе улюбленої», то я щось роблю для себе. Взагалі, не вмію і не люблю сидіти без діла.

І: Такий спосіб життя не втомлює тебе?

Ж: Звичайно, ні! Навпаки, це надає мені сил, наснаги, енергії. Без усього цього відчувала би себе неповноцінною.

І: Що допомагає тобі постійно триматися в тонусі?

Ж: Це, насамперед, спілкування з людьми (особливо з близькими), це є життєво важливим для мене.

І: У тебе є девіз у житті?

Ж: Беру від життя все!

На цій ноті наше спілкування закінчилося, бо Жені треба було бігти на репетицію «Актрисі-весні». Скажете, людина не може мати стільки енергії. Так, пересічна особистість на таке не здатна, але людина творча спроможна і на більше. Адже її живлять людська увага, любов і шана.

Ігор Симоненко, слухач спеціальності «журналістика» ЦСП

Люди... Агов!

– Агов! Люди, де ви? – Чому мене ніхто не чує? Може тому, що я мовчу? Але, може, тому і мовчу, що нікому мене почути. Де ж всі?

Сам. Сам у цілому всесвіті... наодинці з Господом.

Не бачу, жодної живої душі не бачу. І себе не бачу. А, може, всі залишилися в іншому світі, в іншому вимірі, в іншій реальності. Там, де люди слухають один одного, та чи... чують? А що, якщо кожен перебуває у власній, тільки для нього створеній, реальності, де він може чути лише себе.

Ні! Ні, всі знаходяться в єдиному «соціальному просторі». Люди не такі. Вони здатні дивитися один на одного, здатні дивитися один на одного, здатні слухати один одного. Але бачити лише те, що хочуть побачити, чути те – що хочуть почути – себе. Себе. СЕБЕ.

Люди, які ж вони всемогутні! Але чому я їх не бачу? А, може, мені також до них, лише заплющити на всіх осі і почати бачити.

Ну ось, тепер і я один із них – я також чую лише себе. Хоча...

– Люди! Де ви?

Чи правильніше спитати – де я? Де я?

Нестор, студент історико-юридичного факультету

Життя прекрасне, –

стверджують учасники загальноуніверситетського хореографічного ансамблю «Дивертисмент», десятиліття якого відзначали 21 травня 2010 року. Цей колектив відомий як в університеті, так і за його межами, його виступів завжди чекають як на факультетських, загальноуніверситетських, так і на міських заходах, і всюди їм завжди раді. Адже майже кожен його виступ – це нова постановка, оригінальне трактування, пластика, грація та інновація. Тому появи на сцені «Дивертисменту», який працює в жанрі сучасного танцю, – завжди з не терпінням чекають глядачі.

Ось і цього разу він виправдав сподівання глядачів і представив чудову концертну програму, основою якої стали екзаменаційні постановки випускників факультету культури і мистецтв спеціальності «хореографія», втілені за допомогою учасників ансамблю. Серед представлених робіт хотілося б відзначити хореографічну композицію «Щоб пам'ятали», присвячену 65 річниці Перемоги над німецько-фашистськими загарбниками. Щоразу в глядачів, навіть у тих, хто її бачить уже не вперше, вона викликала щирі сльози та щем у серці.

Композиція «Миттєвості» (постановка Олени Романюк) продемонструвала пластику та граційність наших хореографів.

Усі, хто полюбляє пристрасні мотиви танго, насолоджувалися хореографічною композицією «Танго». Бурхливі овації викликала постановка «Шахова королева». «Нічний квартал» (постановка Олександри Малюги) теж справив враження на глядачів.

Привітали ювілярів також інші колективи, зокрема дитячий хореографічний ансамбль «Арабеск» Будинку дітей та юнацтва (художній керівник – випускниця нашого університету Оксана Лисиця), хореографічний ансамбль школи мистецтв (клас Серякової А.В.), зразковий хореографічний ансамбль народного танцю «Квіти України» (художній керівник – Олександр Пархоменко), Яна Могильна, старший лаборант кафедри інструментально-виконавської підготовки, Олександр Кліщ, випускник НДУ, гурт «The Nochva» та ін.

Від імені адміністрації університету творчий колектив привітав проректор з науково-педагогічної та методичної роботи О.Г.Самойленко.

Особливо хотілося б сказати про керівника цього ансамблю – викладача кафедри музичної педагогіки та хореографії, яка керує ансамблем майже від часу його заснування. Саме творчі ідеї та оригінальність хореографічного мислення, талант та артистичність її натури є основою майже всіх постановок цього ансамблю. І як правильно сказала гість програми, художній керівник дитячого хореографічного ансамблю «Ритм» Галина Львівна Тимошенко, колектив надзвичайно талановитий, професійний, але він потребує підтримки.

Цей колектив подарував справжнє свято усім, хто прийшов насолодитися мистецтвом танцю. Вітаємо ювіляра і сподіваємося, що наступні десятиліття для цього ансамблю пройдуть не менш плідно.

Н.Ландар

ПОДОРОЖУЄМО МАЛЬОВНИЧИМИ КУТОЧКАМИ УКРАЇНИ

Туристський клуб «Ірбіс» діє на кафедрі географії природничо-географічного факультету з 1992 року. За цей час його члени пройшли десятки пішохідних, гірських і лижних туристських маршрутів у Карпатах, Гірському Криму та на Кавказі. Кільком нашим студентам вдалося піднятися на найвищу вершину Європи – гору Ельбрус (5642 м). При досить широкому спектрі напрямків діяльності основним туристським заходом року завжди стає так званий «травневий» похід. Не виключаючи пізнавальну складову, головним завданням походу визначається проходження спортивного туристського маршруту I категорії складності, а це – не менше 130 км пішки з ночівлями в польових умовах. За роки існування туристського клубу такі маршрути пододала не одна сотня студентів нашого університету. Ось і цієї весни до Криму вирушили вісім туристських груп – близько вісімдесяти «ірбісівців».

Маршрут походу: Ангарський перевал, Еклізі-Бурун (гірський масив Чатир-Даг), туристичну стоянку Джурла (біля Водоспаду Джурла), Південну Дімерджі, Долину Привидів, Джур-Джур, стоянку Ай-Алексій (джерело), стоянку Чегенітра (Карстовий геологічний заказник), підніжжя Карабі-Яйли: перевал Великі Ворота, перевал Малі Ворота, Калістон-Богаз, Алакат-Богаз, стоянку Нижній Кок-Асан, Великий Кок-Асан, перевал Нижній Шелен, стоянку Ворон, село Ворон, Караул-Оба, Новий світ, Судак, усього наші студенти подолали 139 кілометрів шляху.

У кожного гірського куточка свої принади, свої неповторні ландшафти й краєвиди, свої легенди та своя історія. Це ж можна сказати і про Крим. Власне, поєднання краси природи з легендарною минувиною дозволяє глибше пізнати цей край, разом зміцнити здоров'я та збагатитися знаннями. Тому кожного року студенти НДУ ім.М.В.Гоголя на травневі свята йдуть в Кримські гори в туристичний похід.

Підготовка до походу починається з початку березня: визначаються керівники груп, їх склад, вибирається маршрут подорожі, розподіляються обов'язки учасників у групі та ін. Усі завжди з нетерпінням чекають дня від'їзду.

Маршрут нашої подорожі починався на Ангарському перевалі, до якого ми приїхали з Сімферополя на тролейбусі, а весь подальший шлях ми долали пішки. У перший же день нашої подорожі ми піднімалися на другу за висотою вершину в Кримських горах – Еклізі-Бурун, що знаходиться на гірському масиві Чатир-Даг, її висота становить 1525м. Від перевалу до вершини – 800 метрів підйому, який ми подолали за 2 години. На даний момент, це найвища підкорена вершина в нашому житті. Спочатку ми йшли

буковим лісом, у якому милувалися останніми квітучими підсніжниками, повноцвіття жовтецю, первоцвіту та рясту, які наповнювали ліс яскравими кольорами. Спочатку всі учасники жваво піднімалися вгору, весело обговорювали побачені краєвиди та поступово, піднімаючись, почали відчувати втому, але бойовий дух піднімало те, що дорогою ми зустрічали туристів, що піднімалися на гору з рюкзаками, а ми йшли без них і зразу відчувалася легкість підйому. Усі туристи, яких ми зустрічали на своєму шляху, весело віталися з нами, вітали з травневими святами та підбадьорювали. Підйом на саму вершину відбувався гірським плато, на якому нас обдував ласкавий гірський вітер. І от коли було досягнуто вершини, нам відкрилися чудові краєвиди: сусідні засніжені вершини, гірські хребти, озера, чудовий краєвид на Алушту. Насолода від побаченого перекреслила відчуття втоми і нам захотілося довше залишитися на вершині. Але дорога кликала і ми продовжили нашу подорож.

Кінцевим пунктом нашого маршруту було місто Судак, на шляху до якого є багато чудових краєвидів, від яких перехоплює подих. Кожного дня ми мали змогу ними милуватися. На другий день нашого походу ми подолали відстань у 16 кілометрів, протягом якої були важкі ділянки підйому та спуску, але всі перешкоди було підкорено та подолано. Особливої уваги заслуговує Південна Дімерджи ат Долина Привидів, до якої ми зробили радіальний вихід. Коли дивишся на Долину Привидів, хочеться вірити, що це справді застигли велетенські тварини та містичні істоти, а не результат дії природних стихій: води, вітру та сонця.

Загалом, наш похід тривав 9 днів, і кожного дня нас переповнювали цілком нові емоції. Деякі ділянки маршруту були складними, деякі більш легкими, але, відпочивши на привалі, всі збиралися з силами і продовжували свій шлях. Втома зникала кожного разу, коли ми милувалися гірськими пейзажами, пили джерельну воду і вдихали чисте гірське повітря. На

своєму шляху ми побачили два водоспади: Джурлу та Джур-Джур. Найбільше враження на учасників походу справив водоспад Джур-Джур: він був повноводнішим, деякі туристи навіть не втрималися і вирішили скупатися під холодним і сильним потоком водної стихії. Хто хоче екстремальних відчуттів – може також відвідати цей водоспад і скупатися в ньому.

Дні швидко проходять, все ближче і ближче день від'їзду, але ми, закохавшись у гори, не хотіли їх залишати. Недаремно Крим надихав поетів і письменників, художників та композиторів. Кримський півострів манить і зачаровує своєю дивовижною природою, яка надихає та надає сили. Усі негаразди та втома зникають, коли скидаєш рюкзак та відчуваєш насолоду від того, що ти знаходишся в горах серед неймовірно прекрасної природи. Для того, щоб відчути себе ближче до неї, варто приїхати та відчути на собі всю повноту пережитих вражень та складність навантажень, набратися сил, які щедро дарує мати природа. У кожного учасника походу залишилося безліч вражень, кожного переповнювали відчуття та емоції, щоб їх зрозуміти, треба приїхати і відчути все самому.

Найважчим для всіх учасників виявився перехід через гору в останній день походу, оскільки довелося пробиратися через лісові хащі та відчути на собі травневу спеку, але гора була подолана – і перед нами розкинулася блакитна морська бухта та велична гора Караул-Оба, що нагадує носорога, який заснув на березі моря. Відпочивши на вершині, ми спустилися вниз до стоянки та пішли назустріч ласкавому Чорному морю, прохолодна морська вода якого зняла з нас всю втому і нам знову захотілося вирушити в подорож.

Через півтора дні нам довелося повертатися додому, але останній свій перехід ми здійснили субтропічним узбережжям, милувалися чудовими скелями, блакиттю моря, слухали крик альбатросів, які ніби прощалися з нами.

Коли ми прибули на вокзал і зрозуміли, що доводиться повертатися додому, нас охопило почуття суму і виникло нестерпне бажання повернутися назад і продовжити подорож. З почуттям суму ми сіли в потяг, все далі віддаляючись від гір, але нас зігрівала думка про те, що наступного року ми повернемося сюди знову. Мрія про повернення в гори зароджується ще в самих горах: на перевалі, вершині, в момент спуску і під час прощання з синіми вершинами. Коли ловиш себе на тому, що, мов дитя впираєшся носом в скло автобуса, потяга, намагаючись якнайдовше затримати погляд на гірському хребті, який ховається за поворотом.

Тож якщо у вас є потяг до подорожей і ви хочете відпочити від міського шуму, важкого міського повітря, то варто хоч раз побувати в горах і відчути себе першовідкривачем певних стежин, відчути єдність з природою та відчути те, як природні багатства наповнюють тебе своєю енергією та надають тобі сили.

Олена Рябоконт, Світлана Міщенко, студентки природничо-географічного факультету